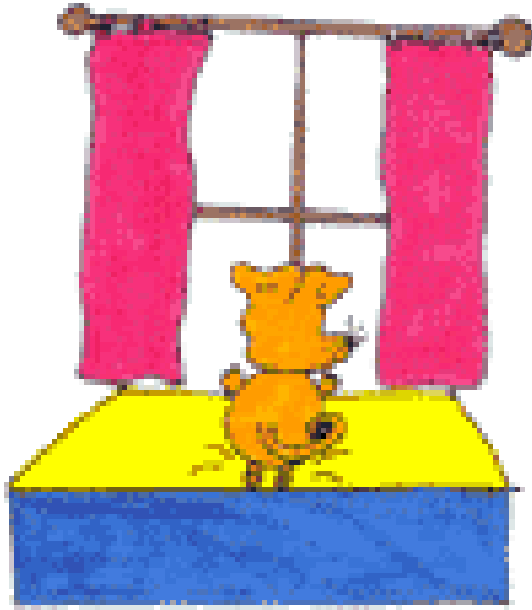

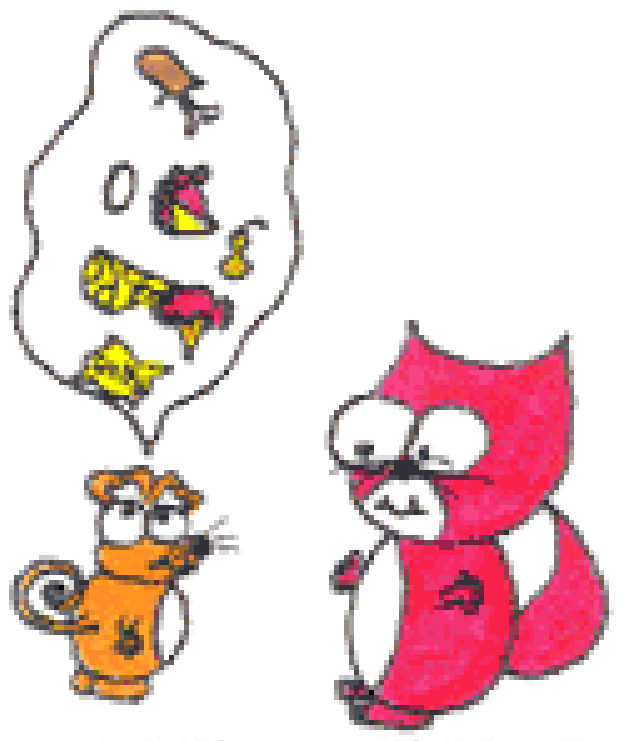
האביב מגיע אחרי החורף
וכאן אנו מוצאים את שני הידידים.
אחרי ימים קרים ורוחות קשות
הטבע מראה את הימים האביביים
ולא מוקדם מדי לחתול ועכבר
שישבו כל החורף בבית.

"פט" אמר העכבר פט בחיוך
"היינו כלואים כי החורף בבית."
פט החתול נשכב על הרצפה
"אנא, תן לי עוד לישון קצת."
"הי, חתול עצלן, התעורר מיד,
אחרת נפסיד את היום הנהדר.
בחוץ יפה מדי כדי שנשאר כאן."
"אבל תן לי עוד דקה לישון"
ענה החתול הרדום.

**פט העכבר חשב תוך הליכה בחדר:
"אולי אפתח את הדלת."
רוח חמה נשבה על פרוות החתול.
הוא הרים את ראשו והוציא נהימה
"פתאום בא לי חשק לצאת החוצה."
הוא התמתח, ופיהק עם עיניים פתוחות כבר.**

"אז מה נעשה עכשיו ידידי פט?"
שאל החתול ער כבר לגמרי.
"מה דעתך על פיקניק עם הרבה אוכל?"
שאל העכבר "אולי נעשה לנו הארוחה הטובה?"
פט החתול חייך לידידו
"פט העכבר, יש לך רעיונות טובים."

שני פטים התחילו לארוז אוכל לסל.
הם חטפו הכל שניתן ללעוס.
שמו בסל לחם וגבינה,
רקינים וממרח צמחי.
הוסיפו גם פירות, שזיפים ואפרסקים,
כמה עוגות טובות, אבל רק הקטנות.
"הי, מה עם נקניק וכמה ביצים?"
ואל תשכח את הסלט וכרעי עוף."
"נלך ליד האגם, שם נסעד
עם קצת גלידה ואבטיח."

"אולי נוסיף גם קצת שוקולד?"
"לא, אין כבר מקום בסל."
"הו, הוא כל כך מלא" אמר פט החתול.
"לא נצליח להזיז אותו" בכה פט העכבר.
"אז אולי נדחוף אותו בכוח.
נדמה לי שהוא מלא מדי."
הם משכו ודחפו את הסל דרך הדלת,
אבל היו עייפים מדי כדי להמשיך הלאה.
פט הביט סביב ואמר:
"כאן על הדשא מקום נהדר."
"אתה צודק, פט, נשב ונתחמם בשמש."

וכך פט החתול ופט העכבר
פרסו מפה והתיישבו לידה.
אך הם כלל לא ידעו שבין העשבים
גרה קבוצה של נמלים רעבות.
"הי, חתול ועכבר, גם אנו רעבות,
אולי תתנו גם לנו לאכול איתכם?"

פט החתול ראה נמלה רעבה על כפו.
"פט ידידי" אמר פט החתול.
"אני יודע" ענה פט העכבר
"נראה שעלינו להתחלק באוכל."
טוב, בואו הנמלים, התיישבו גם אתם."
בדיוק כשהתיישבו ופרסו לחם
הופיעו כמה סנאים, שנראו רעבים.
"סליחה, לא רצינו להפריע,
אבל אולי גם אנו יכולים לקבל חלק?"

התיישבו כולם והתחילו לאכול
כשעל העץ הופיעו כמה ציפורים.
הציפורים ישבו בשקט בלי להוציא הגה
ורק הביטו על הסועדים למטה.
"אולי תצטרפו?" אמר פט העכבר.
"לא כששם יושב חתול" ענו הציפורים.
"אבל החתול הוא ידיד שלי כבר שנים.
ראו, אני עכבר ולא מפחד ממנו."

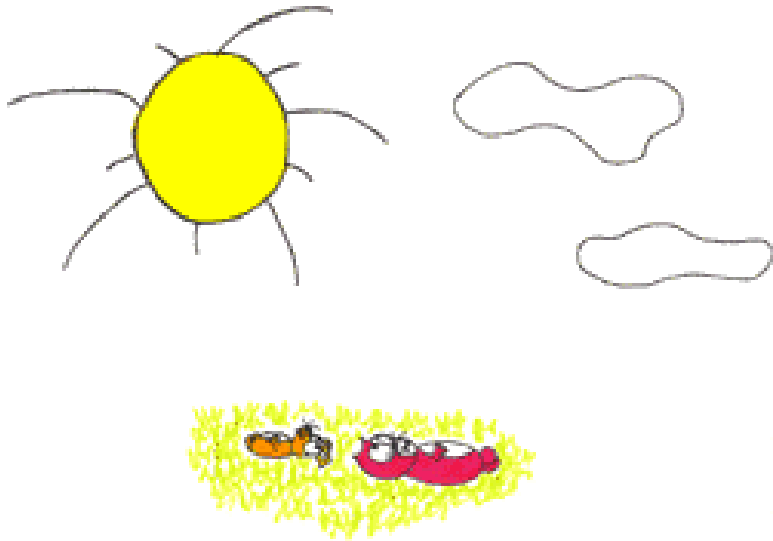
הציפורים התייעצו ביניהן.
"האם נרד לשבת שם עם החתול הרעב?"
"אני חושבת שכן" אמרה הציפור הקטנה ביותר
"אני רעבה מאוד ומוכנה להאמין לעכבר."
"אם מותר לי להוסיף" אמר פט החתול
"אני לא אוכל אף פעם ציפורים או עכברים.
הייתי רוצה להתיידד איתכם."
"טוב" אמרו הציפורים וירדו מהעץ.

וכך הם ישבו וסעדו בנחת
עד שכל האוכל נגמר, ונעשה מאוחר.
אמרו הנמלים "תודה על הארוחה,
ותודה שהזמנתם אותנו יפה."
גם הסנאים הודו וכך גם הציפורים.
פט ופט חייכו כששמעו את מילות
התודה.

**"ובכן ידידים" אמרו הסנאים
"הגיע זמן ללכת."
גם הציפורים צפצפו.
"כן, כך גם אנחנו.
הבה נריע לידידם החדשים,
פט החתול ופט העכבר."
פטים אמרו שלום לכל הידידים
ורק הצטערו שהבילוי הסתיים.**

הם ארזו את הסל, ואז שכבו על הדשא
וחשבו על כל הידידים שמצאו היום.
הם חייכו כשהביטו בשמיים והוציאו אנחה.
"פט אתה ידיד שלי הטוב ביותר" אמר פט
העכבר.
"גם אתה שלי" ענה פט החתול.